

L-a părăsit Tatăl pe Hristos pe cruce?

Matei 27.45,46

Stanley Bruce Anstey

© SoundWords, Online începând de la: 06.04.2021, Actualizat: 06.04.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Matei 27.45,46; Ioan 19.30

Matei 27.45,46: Iar de la ceasul al șaselea s-a făcut întuneric peste toată țara până la ceasul al nouălea. Și, pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare, spunând: „Eli, Eli, lama sabactani?”, adică: „Dumnezeul meu, Dumnezeul Meu, pentru ce m-ai părăsit?”

Ioan 19.30: Deci, când a luat Isus oțetul, a spus: „S-a sfârșit!”; și, plecându-Și capul, Și-a dat duhul.

Aceasta a strigat Domnul Isus când atârna pe cruce. Ambele strigăte descind din Psalmul 22. Psalmul începe cu primul strigăt și se încheie cu strigătul al doilea. Aceia, care cunosc limbajul original al Vechiului Testament, ne spun că expresia „El a făcut aceasta” (Psalmul 22.32) înseamnă același lucru cu „S-a sfârșit”. Prima expresie era un *strigăt de suplinire*; expresia a doua este un *strigăt de biruință!*¹

Sunt de altfel unele puneri în încurcătură cu privire la întrebarea, ce a făcut *Tatăl* în timpul părăsirii lui Hristos pe cruce. Unii au gândit că în timpul acesta El a avut o părtășie plăcută cu Fiul Său, cu toate că El a fost părăsit de *Dumnezeu*. Gândul acesta a fost justificat cu faptul că Sfânta Scriptură nu spune că Domnul a fost părăsit de Tatăl în acele ore de întuneric. De aceea se presupune că Domnul ar fi fost în părtășie deplină cu Tatăl Său, atunci când El a fost părăsit de Dumnezeu. Drept urmare Tatăl ar fi avut părtășie cu El într-un fel tainic, însă nu Dumnezeu.

Însă aceasta este un fel periculos de interpretare a Sfintei Scripturi. Se presupune ceva, deoarece Scriptura tace în ceea ce privește. Acesta nu este un principiu sănătos de interpretare a Bibliei, deoarece deschide ușa pentru a adăuga lucruri Scripturii. Dacă gândul acesta ar fi adevărat – că Tatăl a avut părtășie cu Fiul în timpul părăsirii Lui -, atunci am putea spune că Iahve, Cel Preaînalt, Cel Atotputernic, și așa mai departe avea părtășie cu Domnul în timpul acesta, căci Scriptura nu spune că ei nu erau în părtășie! Principial noi nu învățăm adevărul din ceea ce nu este în Scriptură, ci noi îl învățăm din ceea ce stă scris în ea.

Folosirea biblică a expresiilor „Dumnezeu” și „Tată”

Sfânta Scriptură tace cu privire la faptul că Domnul, când atârna pe cruce, a fost părăsit de Tatăl, deoarece este vorba de ispășire. Când Scriptura vorbește despre păcat și judecata asupra păcatului, se folosește principial expresia „Dumnezeu”. Când în Scriptură este vorba de relația noastră în familia lui Dumnezeu se folosește expresia „Tată”. În concordanță cu aceasta, Domnul a strigat cu glas tare, atunci când El a suferit pentru păcatele noastre: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27.46). S-a împlinit ceea ce noi găsim în Psalmul 22.2.

William Kelly comentează:

Dumnezeu este Judecătorul păcatului. Deci nu era o întrebare cu privire la Tatăl ca atare, ci cu privire la Dumnezeu ca Dumnezeu, care tratează păcatul. ... Când este vorba

de eliberare sau de o relație fericită, israelitul temător de Dumnezeu vorbește despre Iahve. Însă în Noul Testament, cu toate că Dumnezeu rămâne întotdeauna Dumnezeu și trebuie să fie Judecătorul păcatului, Tatăl este noțiunea caracteristică pentru o relație pe care Fiul lui Dumnezeu o avea din veșnicie.²

Sfânta Scriptură respectă cu grijă această ordine și diferențiază între ceea ce aparține lui „Dumnezeu” și ceea ce aparține „Tatălui”, cu toate că este vorba de aceeași Persoană. În concordanță cu aceasta la vestirea Evangheliei nu spunem păcătosului că el are a face cu Tatăl în problema păcatului; noi îi spunem că el are a face cu Dumnezeu. Este o dovadă de lipsă de înțelegere spirituală să aduci pe Tatăl în legătură cu lucruri care au a face cu ispășirea păcatului.

John Nelson Darby scrie:

În timpul întregii Sale vieți de slujire, permanent, inclusiv în Ghetsimani, Hristos niciodată nu vorbește despre Dumnezeu folosind Numele Dumnezeu. Întotdeauna El spune „Tatăl”. Pe cruce cuvintele Sale sunt: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu”. O astfel de vorbire nu s-ar fi potrivit în timpul vieții Sale – cu toate că desigur Dumnezeu a fost întotdeauna Dumnezeul Lui -, pentru că nu era expresia relației netulburate și a binecuvântării conștiente a filiațiunii, în care Domnul nostru a stat întotdeauna. Pe cruce Dumnezeu a acționat cu El din cauza păcatului, și de aceea ca Dumnezeu, conform cu ființa Sa, cu maiestatea Sa, dreptatea Sa și adevărul Său. Aici păcatul trebuia tratat ca atare de Dumnezeu, și Cel binecuvântat exprimă adevărul conform poziției în care sta sufletul Său sfânt.³

Părtășia a fost întreruptă

Unii au mers atât de departe să spună că „părtășia [între Tatăl și Fiul] niciodată nu a fost mai dulce” decât a fost în momentul când El a fost părăsit de Dumnezeu! Astfel de păreri înțeleg greșit părăsirea și implică că Tatăl a fost în părtășie cu păcatul, căci în momentul acesta Hristos „a fost făcut păcat” (2. Corinteni 5.21)! Adevărul este că în acel ceas întunecat părtășia între prima Persoană a Dumnezeirii și a doua Persoană a Dumnezeirii a fost întreruptă.⁴

Următoarele pasaje din Scriptură arată aceasta. În Luca 23.34 Domnul spune *înainte* de cele trei ore de întuneric: „Tată” și *după* ce au trecut cele trei ore de întuneric spune din nou: „Tată” (Luca 23.46). Însă între aceste momente, în timpul părăsirii Lui, El nu folosește aceste cuvinte. Deci El S-a adresat Tatălui înainte de orele în care a avut loc ispășirea, și după aceste ore, însă nu în timpul acestor ore. De asemenea Domnul spune în Psalmul 69.13, care are a face cu suferințele Sale pe cruce în timpul martiriului din primele trei ore: „Dar cât despre mine, rugăciunea mea este către Tine, Doamne, la timpul potrivit.” Însă în Psalmul 22.2, care se referă la ultimele trei ore, El spune: „Dumnezeul Meu! Strig ziua și nu-mi răspunzi.” În concordanță cu aceasta noi suntem pe drept învățați să nu folosim expresii ca aceasta „Tatăl a părăsit pe Fiul”. Aceasta nu este din cauză că Tatăl avea părtășie cu El, ci din cauză că este nepotrivit să aduci pe Tatăl în legătură cu judecata asupra păcatului.

Suferințele ispășitoare ale lui Hristos sunt alinate când Tatăl L-a mângâiat pe Hristos

Așa cum s-a amintit, unii și-au imaginat că Tatăl ar fi fost în deplină părtășie cu Fiul atunci când El a făcut ispășire pentru păcate. Această părere falsă ar putea conduce ca cineva să creadă că El într-adevăr a fost părăsit de Dumnezeu, dar a avut parte de mângâierea Tatălui Său! Aceasta ar diminua suferințele ispășitoare ale lui Hristos și nu oferă o imagine corectă a ceea ce s-a petrecut în timpul părăsirii. În fond aceasta face moartea lui Hristos pe cruce să fie o jertfă „fiartă în apă” (Exodul 12.9). În modelul mielului pascal Domnul a dat indicații exacte lui Moise, că el „să nu fie fiert în apă” (Exodul 12.9). Mielul nu trebuia fiert, căci aceasta ar deforma modelul referitor la suferințele lui Hristos. Căldura apei se poate ridica numai până la 100 de grade Celsius și nu mai mult. Mielul trebuia fript în flacăra liberă a focului. Aceasta ilustrează mult mai bine intensitatea suferințelor prin care a trecut Hristos.

Ea desparte prima Persoană a Dumnezeirii în două Persoane!

În afară de aceasta afirmația că Dumnezeu nu ar fi avut părtășie cu Hristos, în timp ce Tatăl ar fi avut-o totuși, înseamnă că prima Persoană a Dumnezeirii acționează în mai mult decât o singură Persoană. Nu este necesar să se spună că aceasta este un teren periculos. Adevărul simplu este că părtășia în acele ore de întuneric ale părăsirii a fost întreruptă între Dumnezeu și Domnul Isus Hristos.

Motivul pentru care Scriptura nu folosește Numele „Tată”, atunci când Hristos a fost părăsit, este că Dumnezeu în momentul acesta nu a acționat în însușirea de Tată; motivul nu era pentru că El ca Tată era în părtășie cu El. Se povestește că un judecător a dat unui tânăr, pe care el l-a judecat, pedeapsa cea mai severă (o sumă mare de bani), pe care legea i-a permis-o. Tânărul era fiul lui. După ce a rostit sentința, el a părăsit scaunul de judecată și s-a dus și a plătit pedeapsa. Pe scaunul de judecată el nu putea să se comporte ca tată față de tânăr, cu toate că tot timpul era tatăl lui. La fel este și la cruce. În timpul părăsirii, atunci când Hristos a purtat mânia îngrozitoare a lui Dumnezeu asupra păcatului, Dumnezeu nu a acționat ca Tată, cu toate că în momentul acesta decisiv El era Tatăl Fiului. El a acționat cu păcatul conform cerințelor Ființei Sale ca Dumnezeu, și de aceea trebuia să-L părăsească pe Hristos.

Buna plăcere nu este părtășie

După ce am clarificat aceasta, este important să se înțeleagă că Domnul Isus, chiar și atunci când El a fost părăsit, era încă buna plăcere a Tatălui [...]. Domnul Isus avea un loc deosebit în sentimentele Tatălui Său, care a fost dintotdeauna și va rămâne totdeauna (Proverbe 8.30; Matei 3.17). El era întotdeauna „în sânul Tatălui” (Ioan 1.18). Niciodată El nu a încetat – nici în cele trei ore când El a fost părăsit – să fie iubit de Tatăl Său și să-L fie plăcut. Probabil niciodată El nu a fost mai plăcut Tatălui Său decât în timpul acesta, deoarece El a împlinit voia Lui în chip desăvârșit (Isaia 53.10). Însă Hristos nu putea savura faptul acesta, deoarece părtășia era întreruptă.

John Nelson Darby a spus:

Niciodată nu a fost un moment în care Tatăl să fi avut o bună plăcere mai desăvârșită de El.⁵

Însă cu regret aceasta a fost interpretată astfel: „Niciodată părtășia nu a fost mai dulce ...”, ceea ce nu este adevărat. Buna plăcere nu înseamnă părtășie. Faptul că Tatăl niciodată nu S-a bucurat mai mult de El nu înseamnă că El avea părtășie cu El.

John Nelson Darby spune în continuare:

Eu cred că niciodată nu a fost un moment în care buna plăcere a Tatălui față de Fiul să fi fost așa de mare ca în momentul acela serios; însă aceasta nu înseamnă părtășie plăcută. „Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?” nu înseamnă savurarea părtășiei.⁶

O ilustrare

Pentru a lămuri diferența între buna plăcere și părtășie să presupunem că în urmă cu câteva secole – pe când încă nu erau mijloace de comunicare moderne – a fost o persoană care făcea afaceri importante peste ocean. Din cauza unei piedici personale persoana aceasta nu a putut merge acolo, și de aceea a trimis pe fiul său. Aceasta ar însemna că cei doi nu puteau comunica între ei în timp ce fiul era plecat, căci în zilele acelea nu era această posibilitate. Cu toate acestea, chiar dacă ei nu aveau nici o posibilitate să comunice între ei, fiul niciodată nu a fost lipsit de sentimentele tatălui său. Tatăl s-a bucurat foarte mult că fiul a preluat această misiune pentru el. În timp ce *părtășia* între cei doi era întreruptă, nu era așa în cazul *bunei plăceri* a tatălui.

Tatăl iubește pe Fiul pe baza a cine este El (Ioan 3.35; 5.20), și pentru ceea ce El a făcut la cruce pentru ispășire (Ioan 10.17), însă în timpul în care El a fost făcut păcat nu putea avea părtășie cu El, deoarece Dumnezeu Tatăl nu poate avea părtășie cu păcatul (2. Corinteni 5.21). Relația Lui veșnică ca Fiu cu Tatăl și atitudinea veșnică a Tatălui față de El au rămas neschimbate și neîntrerupte, chiar și atunci când El a fost părăsit – dar părtășia a fost întreruptă. Cât de serios este faptul acesta! Ceea ce Domnul prețuia cel mai mult a fost întrerupt. Toate acestea ne dau un indiciu despre prețul mare, pe care El l-a plătit, ca să anuleze păcatele noastre.

Citate de la comentatori biblici respectabili referitoare la această temă

John Nelson Darby a scris:

Umbrele morții au devenit tot mai întunecate până la grădina Ghetsimani, până când umbrele cele mai întunecate au învăluit sufletul lui Isus. Aici El a luat paharul din mâna Tatălui, care conținea ceea ce se contura deja ca o umbră pe drumul Său pe pământ. Acum a pătruns în El cu cea mai mare întunecime. Numai un lucru l-a rămas până la cruce și chiar în suferințele ascultării desăvârșite – părtășia cu Tatăl Său; ascultarea era

deplină pe cruce, și părtășia s-a pierdut.⁷

William Kelly a scris:

El a trebuit să bea complet paharul. El trebuia făcut păcat și pe cruce trebuia să poarte în trupul Său păcatele noastre. El a trebuit să lase ca Dumnezeu, Dumnezeul Său, să acționeze cu El, deci El S-a dăruit pe Sine Însuși lui Dumnezeu ca jertfă pentru păcat, unde totul era întuneric și nici o rază de lumină binevoitoare nu putea pătrunde. Până în momentul acela El a umblat în savurarea netulburată a dragostei Tatălui.⁸

Și apoi:

Ioan 1.18: „Care este în sânul Tatălui”. Pe cruce Hristos stătea sub mânia lui Dumnezeu, și de aceea – cu toate că El făcea ceva pentru care Tatăl Îl iubea într-o măsură deosebită – El nu Se putea bucura de relația dintre El și Tatăl. Într-un anumit sens Tatăl niciodată nu a iubit pe Fiul atât de mult ca în momentul când El atârna pe cruce. Gândul acesta îl putea avea Tatăl cu privire la Fiul, însă Fiul nu Se putea bucura de relația Lui cu Tatăl și în același timp să bea paharul mâniei.⁹

F.G. Patterson a scris:

Viața Lui era o viață a suferinței pe pământ, dar niciodată nu a fost un nor între El și Tatăl Său pe tot drumul Său pe pământ. Era o viață a unității desăvârșite în gânduri și țeluri, deoarece El „trăia datorită Tatălui” (Ioan 6.57). A fost numai un singur moment foarte grav când aceasta a devenit imposibil, atunci când au fost cele trei ore de întuneric și au fost purtate păcatele și judecata pe cruce.¹⁰

A.H. Rule a scris:

Nu era nimic în jurul Lui, absolut nimic care în această scenă tristă caracterizată de păcate să mângâie inima Lui obosită, suferindă. Însă El putea încă să privească în sus și acolo să găsească mângâiere. Razele feței iubitoare a Tatălui și strălucirea gloriei cerești luminau mereu peste El, și astfel El a mers pe drumul suferinței Sale, căci în timp ce aici jos totul era întunecat, sus totul era luminos. Însă pe Domnul Îl aștepta o oră și mai îngrozitoare – ultima pe drumul Său pe pământ și în viața Sa de suferință. Când sfârșitul s-a apropiat și mai mult, el s-a pus pe sufletul Lui ca o umbră întunecată și sumbră, și El a rostit cuvintele următoare: „Sufletul Meu este foarte întristat, până la moarte” (Marcu 14.34). Când groaza orei acelea a apăsat sufletul Său prin puterea împotrivorului, găsim că sudoarea Lui cădea ca niște picături mari de sânge și că El a strigat cu strigăt tare și lacrimi către Acela care putea să-L salveze. Chiar și atunci El a fost ascultat – din pricina evlaviei Lui – și un înger a fost trimis ca să-L întărească. El Se afla încă în savurarea părtășiei neîntrerupte cu Tatăl Său; lumina încă lumina de sus peste El. Dar a venit ceasul celei mai adânci suferințe, și El l-a întâmpinat cu cea mai tare hotărâre. El S-a predat pe Sine Însuși în mâinile oamenilor și S-a pus la dispoziția lui Dumnezeu, ca să devină făcut păcat pentru noi, blestem pentru cei care stăteau sub blestem, jertfă, ca să poarte judecata lui Dumnezeu asupra păcatului. Așa S-a jertfit El

lui Dumnezeu și a fost făcut jertfă pentru păcat, cu toate că El n-a cunoscut nici un păcat. Și acum lumina, care până atunci a strălucit în absolută mărire asupra Lui pe tot drumul Lui, s-a retras.¹¹

John Nelson Darby a spus:

Însă niciodată nu se spune că El a avut plăcere să sufere pentru păcat; El spune: „dacă este posibil, să treacă de la Mine paharul acesta” (Matei 26.39), în timp ce fața Tatălui S-a întors de la El, atunci când El a purtat păcatul.¹²

Nimeni dintre noi nu poate evalua ce însemna pentru cineva, care a locuit în sânul Tatălui, să devină părăsit ca Om de Dumnezeu, și aceasta atunci când El a fost făcut păcat.¹³

Pe cruce, în momentul când a băut paharul, El a spus: „Dumnezeul Meu”; după aceea (când El ca Om în dreptate era pe punctul de a merge în glorie și să ne ia acolo cu Sine) a spus „Dumnezeul Meu și Tatăl Meu”, căci El a intrat din nou în savurarea deplină a filiațiunii.¹⁴

Duhul Lui a avut întotdeauna parte de sentimentele pe care Dumnezeu le produce în om, și era în părtășie absolută cu Dumnezeu, în afară de momentul când El a suferit pe cruce.¹⁵

Relația unui Fiu cu Tatăl, despre care s-a auzit mereu, El a savurat-o în orice moment, până la cruce.¹⁶

Până la cruce Domnul a umblat în savurarea relației unui Fiu cu Tatăl.¹⁷

Dumnezeu să ne dăruiască harul să ținem cu tărie „Cuvântul vrednic de încredere” (Tit 1.9).

Tradus de la: [Hat der Vater Christus am Kreuz verlassen?](#)

Sursa: *The Forsaking of Christ – Was the Father in communion with Christ when He was forsaken?*

First E-Book Edition – Martie 2019

Versiunea 1.3

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Remarca redacției: În engleză este aici un joc de cuvinte: The first was a *vicarious* cry; the other is a *victorious* cry!

[2] *Bible Treasury*, vol. 8 NS, pag. 114

[3] *Collected Writings*, vol. 7, pag. 201

[4] Remarca redacției: Noi nu putem fi de acord cu această afirmație, că prima și a doua Persoană a *Dumnezeirii* nu ar fi avut nici o părtășie. Sfânta Scriptură tace în privința aceasta și afirmația conduce la probleme mari cu privire la

înțelegerea noastră despre Dumnezeu. În 1. Timotei 2.5-6 se spune: „Pentru că este un *singur* Dumnezeu și un *singur* Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Hristos Isus, care S-a dat pe Sine Însuși preț de răscumpărare pentru toți.” În loc să se accentueze, că Dumnezeu este „*Unul singur*”, și că *Om*ul Isus Hristos S-a dat la cruce, fraza aceasta ademenește la concluzia că Dumnezeu la cruce a fost părăsit de Dumnezeu și că Dumnezeu a atârnat pe cruce. Referitor la această temă recomandăm articolul de Christian Briem „[A atârnat Dumnezeu pe cruce?](#)”. Cu privire la natura omenească și Dumnezeirea lui Hristos vrem să ne ținem cât se poate de mult aproape de felul de exprimare al Bibliei. Citatele de la sfârșitul acestui articol accentuează de altfel tocmai natura omenească a lui Hristos, atunci când El era atârnat pe cruce și a fost părăsit de Dumnezeu.

[5] *Collected Writings*, vol. 17, pag. 331

[6] *Collected Writings*, vol. 7, pag. 202, adnotare

[7] *Collected Writings*, vol. 33, pag. 236

[8] *Bible Treasury*, vol. 4 NS, pag. 272

[9] *Girdle of Truth*, vol. 7, pag. 375

[10] *Words of Truth*, vol. 1, pag. 141

[11] *Selected Writings*, vol. 1, pag. 62-63

[12] *Collected Writings*, vol. 26, pag. 60-61

[13] *Letters*, vol. 3, pag. 195

[14] *Collected Writings*, vol. 23, pag. 249

[15] *Letters*, vol. 1, pag. 282

[16] *Letters*, vol. 1, pag. 269

[17] *Collected Writings*, vol. 7, pag. 201-202